

знятті психоемоційного напруження, усвідомленні та прийнятті актуального стану та руху в напрямку пошуку ресурсів, знаходження ресурсних станів, що приводить до особистісного та професійного зростання. Програм носитиме профілактичний, діагностичний, корекційний та розвиваючий характер.

Список використаних джерел інформації:

1. Байдик В.В. Особливості використання копінг-стратегій у працівників закладів освіти в умовах професійного стресу. Теоретичні і прикладні проблеми психології. 2013. № 2(31). С. 28-33.
2. Мітрова О. Особливості почуття гумору як копінг-стратегії особистості. International Journal of Education & Development. 2016. № 2. С. 88-102.
3. Родіна Н. В. Психологія копінг-поведінки: системне моделювання: дис. ... д-ра психол. наук: 19.00.01. Київ, 2017. 477с.

УДК 378.048.2[016:81

Купрісвич Вікторія

доцент кафедри професійної та вищої освіти
кандидат педагогічних наук
Центральний інститут післядипломної освіти
ДЗВО «Університет менеджменту освіти»
м. Київ
vik_torik@ukr.net

САМООСВІТА ЯК ПРОЦЕС УДОСКОНАЛЕННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ВИКЛАДАЧА ЗАКЛАДУ ОСВІТИ

Неперервна освіта як система формальної, неформальної й інформальної освіти, наразі, для викладачів закладів освіти стає необхідною умовою для підвищення ефективності функціонування освітнього процесу. Динаміка соціального і науково-технічного прогресу, зміни в змісті і характері праці та суспільної діяльності людей, запити ринку праці зумовили необхідність розвитку освіти дорослих.

Питання організації та результатів самоосвіти викладачів закладів освіти стало надзвичайно актуальним в ХХІ ст., адже зараз вже не достатньо знань отриманих один раз. Модель сучасного викладача передбачає готовність до застосування нових освітянських ідей, здатність постійно навчатися, бути у постійному творчому пошуку.

Надання якісної сучасної освіти не можливе без постійного професійного розвитку педагогічних працівників та їх відповідності нагальним потребам суспільства в процесі формування компетентнісного, усебічно розвиненого та конкурентоспроможного здобувача освіти.

Самоосвіта викладача закладу освіти – це провідна форма вдосконалення професійної компетентності, що полягає в засвоєнні, оновленні, поширенні й поглибленні знань, узагальненні досвіду шляхом цілеспрямованої, системної самоосвітньої роботи, спрямованої на саморозвиток та самовдосконалення особистості, задоволення власних інтересів і об'єктивних потреб закладу освіти [1].

Самоосвіта є основною формою підвищення професійної компетентності, яка складається з удосконалення знань та узагальнення педагогічного досвіду шляхом цілеспрямованої самоосвітньої роботи. Самоосвіта – це сукупність декількох «само»:

- ✓ самооцінювання - вміння оцінювати свої можливості;
- ✓ самооблік - уміння брати до уваги наявність своїх якостей;
- ✓ самовизначення - вміння вибирати своє місце в житті, суспільстві, усвідомити свої інтереси;
- ✓ самоорганізація - вміння знайти джерело пізнання й адекватні своїм можливостям форми самоосвіти, планувати, організовувати робоче місце та діяльність;
- ✓ самореалізація - реалізація особистістю своїх можливостей;
- ✓ самокритичність - уміння критично оцінювати переваги та недоліки власної роботи;
- ✓ самоконтроль - здатність контролювати свою діяльність;
- ✓ саморозвиток - результат самоосвіти.

Основним напрямком удосконалення рівня професійної компетентності викладача закладу освіти є професійне самовдосконалення шляхом цілеспрямованої самоосвітньої діяльності. Швидкий розвиток сучасної науки, постійне нарощування інформації, підвищення вимог до будь-якого професіонала щодо його професійної компетентності потребують від кожної особистості прагнення й уміння систематично та наполегливо займатися самоосвітою. Сучасна ж педагогіка має потребу у висококваліфікованих спеціалістах, які здатні творчо підходити до організації освітнього процесу та досягати високих якісних результатів.

Виходячи з вищесказаного, можна зробити висновок, що виникає потреба в досконалій організації та управлінні самоосвітньою діяльністю викладачів. Тому однією із задач післядипломної освіти є удосконалення роботи в міжкурсовий період за темою самоосвітньої діяльності шляхом самоосвіти, саморозвитку та пошуку шляхів самореалізації особистості викладача. Педагогічні працівники повинні бути здатні до безупинного самовдосконалення, орієнтованого на відповідність динаміці дійсності [4].

Удосконалення професійних компетентностей, пошук найбільш ефективних методичних та педагогічних технологій, обґрунтування та апробація власного досвіду – ці основні завдання самоосвітньої викладацької діяльності можливі за умови зацікавленості у фаховому зростанні перш за все самого педагога, за умови усвідомлення, внутрішньої мотивації.

Список використаних джерел інформації:

1. Компетентність педагога та самоосвіта URL:<http://ru.osvita.ua/school/method/3225/>.
2. Самоосвіта як безперервний процес саморозвитку та самовдосконалення професійної компетентності педагога. URL:<http://vseosvita.ua/library/samoosvita-ak-bezperervnijproces-samnorozvitku-ta-samovdoskonalenna-profesijnoi-kompetentnosti>.
3. Самоосвіта як підвищення компетентності педагога. URL:<http://osvita.ua/school/method/7151/>.
4. Щербак О. Підвищення кваліфікації педагогічних працівників у системі неперервної освіти. *Післядипломна освіта в Україні. ДВНЗ «Університет менеджменту освіти»*. 2017. №1. С.18-22.